

Lojzka Špacapan

PTICE

Pršeči oblak ptic.

Ptice ali sanje?

Komaj zaznavno
neko daljno iskanje.

* * *

Pride ptica
iz sive preje
sem ob jezero.

Nikogar ni.
V drevju zašumi
list zdrsne z veje.
Jezero vzdrhti.

Tipljem dalje
in višine
zrak je poln
poln bolečine.

Kaj se tu dogaja?
Ali umira kdo?
Ali odhaja?

* * *

Če ptice
ne pojdejo tod
bodo vrbe majave
povešene v nedogled
v jarke in trave.

Nekaj je v meni
nekaj je v meni
ranjenega
od jeseni.

* * *

S tesnobo v duši
te iščem.
S strahom v prsih.

Zaprhutalo bo skozi inje
belo
belo in sinje.

* * *

Posedaš med brajdami ptica
v vasi dogoreva dan.
Razpihana krila
v ognjeni lepoti
širiš čez Ozeljan.

V sencih utrip je čuti
Vračam se ptica
zaznamovana
od tvoje peruti.

* * *

Pišem ti
po zaraslih rebreh
pod davnimi hrasti
s pobeljenim prodom
otročkih poti.
Dan se nagiblje
bledi zvonar
med vejami
ugaša zadnje luči.
Na jug
ti pošiljam dolga
žalostna pisma
in veter
ki v prstih ihti
mi črke drobi.

* * *

Piši mi
kako
v letu zarišeš oblak
pod južno nebo.
Piši
kako skozi line
peščениh gradov
oblakom belim
deliš svoj blagoslov.

Stiskajoč k oknu
bolna od nemira
v brezmejni prostor
povešáš krila
in si tako drobna
tako mila
svetloba
ki se je ranila.

V mehki vetrov te slutim
o ptica
če vračaš se domov
tukaj je moj naslov.

* * *

Tiho je v polju
piš od prsti.
Razlila je ptica
pesem kot pelin
čez vse moje poti.

* * *

Tako bele
niso bile moje ptice nikoli
kot tisto jesen.

Bile so bolne.

* * *

Kaj mi mar
če bo nebesna luč
zdajle ugasnila.

V polju še dihajo
drobne stopinje
kjer se je ptica
tal dotaknila.

* * *

Že v prvem mraku
minuti vdaje
objemajoč brezumno
svetlobni krog
sem na okno
postavila svetilko.

Zatekajoč se k slabi
usihajoči veri
za molek prebiram
sama dozorela zrna.

Stekleni veter v oknih
dih ledeni.
Vse vse vam dam
vse kar imam.

Če bi hotele
bi preživele.

* * *

To pesem ožarjajo ptice
ptice juga.

Letijo s kamni v perutih
dragimi kamni v očeh.

Težka je njih svetloba
težka bolelost.

Letijo.
Gorijo.

* * *

S kljunčki odpirajo
brezkončne nebesne poti.
Z očmi
bolščavimi
od trepetavega sija
južnih noči.
Telesa so
kot da jih ni.

Zakaj ptice gredo
ker jim je lahko telo.
Zakaj ptice gredo
ker ne odpuščajo.

In v polju
neke rane jeseni
umirajo v letu
padajo v nočeh
ko zašumi tihi
jesenski dež.

Spodvite nožice –
o bog
kako je jug daleč
daleč od tod.

* * *

Ponoči vračajo se
iz bolečine.
Z višine
padajo
v grmičje brinja
steklene
barveinja.

Pod mano svet izginja.

Samo ptice
tukaj in zdaj
ranjene že od vekomaj.

* * *

Nebesa so samo za ptice.
Za bel
prozoren zamah
ptičji dah.

Nebesa so samo za ptice
z očmi
zamegljenimi s prahom
zvezdnih noči.
Za komaj zaznavni odmev
ki smo ga v duši zaznali
skozi zlomljene ptičje piščali.